

MET MARIA HET GEHEIM VAN JEZUS OVERWEGEN

H. Maria Koningin van de Rozenkrans – 9 oktober 2016

Dominicuskerk Utrecht

lezingen: Sirach 24,1-23; Lucas 2,15-19

Langs de Maas tussen Brabant en Noordlimburg ligt een 'Kruisen en kapellen' route. Zij voert langs kruisbeelden van hout, ijzer of steen op snijpunten van wegen, en langs boerenkapellen in gehuchten en buurtschappen. In een tijd dat in mijn geboortestreek de ene kerk na de andere sluit, worden juist deze kleine monumenten van volkse vroomheid in ere gehouden. Dagelijks komen mensen lichtjes branden; buurtbewoners zorgen voor verse bloemen. Zou dat kunnen liggen, denk ik dan, aan wat die plekken oproepen: iets *van alzo hooge* dat *van de hoge hemel neer* komt? Midden in het veld, of langs een vertrouwde weg, zie je een 'Onze Lieve Heer' die aan het kruis onze smarten gedragen heeft, of een 'Lieve Vrouw' die stil al je zorgen en verdriet in haar hart opneemt. Terwijl een grote kerk je doet opkijken naar een hoog verheven God, doen kruisen en kapellen het omgekeerde: zij geven je de indruk dat de hemel naar ons kijkt en afdaalt naar het dagelijkse leven van verwachtingen en zorgen, van vreugde en verdriet.

En vooral bij moeder Maria branden lichtjes; want zij heeft weet van lief en leed: dat het leven niet loopt zoals ik verwacht, zoals ik wil; sterker nog: dat het soms van mij afpakt wat me dierbaar is: idealen die ik koester, mensen die mij lief zijn. Maar Maria laat het komen zoals het komt: *'Mij geschiede naar uw wil'*. Zij gaat het niet uit de weg, gooit het niet van zich af. Zij stelt zich open, neemt in zich op, *'bewaart in haar hart'*: wat duister is, ja pikzwart, houdt zij uit en houdt het daarmee open, wachtend op licht dat zal dagen.

Haar leven met haar Zoon - de geheimen die wij overwegen in het rozenkransgebed - dat leven was zo anders dan ouders van hun kind hopen en verwachten – *'Wist je niet dat ik in het huis van mijn vader moest zijn?'* zegt het kind in de tempel. En wat doet zij: *'Zij droeg alles in haar hart, liet het wegen in haarzelf'* – *'Vrouw, wat is er tussen mij en u'*, klinkt het op de bruiloft waar de wijn uitblijft. En wat is haar reactie: *'Doet wat hij u zeggen zal'*, zegt ze tot de bedienden. Zij slaat niet dicht, maar blijft open en ontvankelijk voor hem; zij laat zich gezeggen door God, door wat zij niet kan bevatten. *Staanste onder het kruis* gaat zij tot het uiterste in haar geloof. Het leven vloeit weg uit Jezus; het wordt ook van haar losgescheurd. Waarvoor in godsnaam? Zij ziet het niet. Maar God ziet het; daar houdt zij zich aan vast. En dan gebeurt het: *Zie daar je zoon*, hoort Maria Jezus zeggen; *Zie daar je moeder*, zijn de woorden die de geliefde leerling hoort. Het leven is uit Jezus weg gegaan, naar God en naar ons toe; en zij heeft in pijn dit haar zo dierbare leven laten gaan.

Zo heeft zij ons het leven geschonken en is zij onze moeder geworden.
Wat zij af moest geven - haar allerdierbaarste leven - kreeg zij duizendvoudig terug.

Is het dan verwonderlijk dat overal ter wereld, in kapelletjes en bedevaartsoorden,
mensen in lief en leed bij haar beeltenis een lichtje opsteken?
Zij warmen zich aan haar geloof, voelen zich thuis bij haar
die hun zorgen en verdriet niet met woorden bedekt
maar alles in stilte in zich opneemt en het draagt in haar hart.
Maria is het oerbeeld van geloven, midden tussen ons in.
Laten we elkaar niet misverstaan: het is God die bevrijding en genezing komt brengen
maar Hij kan alleen komen als je Hem binnen laat: 'Ja' zegt tegen wat komt,
niet om het kruis te verheerlijken, maar om het *op te nemen*,
het leven zoals het komt oppakkend om ermee te werken.

De oudste beelden van Maria laten haar zien als Vrouwe Wijsheid.
Op haar schoot staat het Jezus-kind, dat zij vasthoudt maar naar ons toekeert.
Laten ook wij bij haar gaan zitten, in de ban raken van haar wijsheid.
Dan is Maria geen sta-in-de-weg tussen ons en Jezus
maar helpt zij ons huis geloven in de weg die hij gaat.
Haar moederlijke figuur helpt ons om tot rust en overgave te komen,
om met haar het geheim te overwegen van het Leven
dat door de dood heen tot nieuw leven wordt voor velen.
En dat is de kern van het Rozenkransgebed.

Eindigen wij samen met een *Wees gegroet*.

*Wees gegroet Maria,
vol van genade,
de Heer is met u,
gij zijt de gezegende onder de vrouwen
en gezegend is Jezus, de vrucht van uw schoot
Heilige Maria, moeder van God
bid voor ons zondaars,
nu en in het uur van onze dood. AMEN.*

V o o r b e d e n

Bidden wij tot God
die weet wat wij nodig hebben,
op voorspraak van Maria
die al onze noden kenbaar maakt

- L Verborg en in stilte
 komt God onder ons ...
 Bidden wij dat wij niet oppervlakkig leven
 en zijn woord niet met lawaai overstemmen;
 dat wij tekenen van hoop leren zien
 midden in onze tijd.
 Roepen wij Hem aan ...
- L In wat zwak staat
 komt Gods kracht naar voren ...
 Bidden wij om aandacht voor mensen
 die kampen met verdriet
 of lijden aan ziekten en gebreken;
 dat zij aandacht en bemoediging ondervinden
 en weer geloven in de waarde van hun bestaan.
 Roepen wij Hem aan ...
- L Langs ongebaande en onvermoede wegen
 laat God zijn nabijheid blijken ...
 Bidden wij dat wij niet dwingend vasthouden
 aan onze verwachtingen uit het verleden;
 dat wij ruimte kunnen maken voor het leven,
 als het anders loopt dan wij gedacht hadden.
 Roepen wij Hem aan ...